

HELIOS NIGRUM

(Elogi d'una màquina)

Suara he fuit, veloç, d'una presó invisible,
per febles ponts bastits sobre fondals sens fi
i en tocant l'erm on calla la gavina,
del terra eixint, una flamada viva
m'ha arrencat l'urc, d'arrel: ha perdut l'esma
la mà que em fa fer via, l'ull que em jutja
ja no m'esguarda pus,
i al fons del balç on el ferro somnia
un silenci m'acull, l'altre em rebutja.
Ben aviat, però, un altre en vindrà
a l'acaç d'un desfici,
més destre o més confós, voluptuós o sinistre,
tant se val: un que delira
em diu Ixió, a voltes Sísif, i mentre em guia,
inquiet, per la sinuosa via
del meu destí, el sent com pensa
i sent com s'hi delita:
«Totes fereixen, l'última mata.»
Jo... parl de mentida, tal com visc;
som sols una ombra
a l'altra banda d'un vidre, que sent
confusament un corrent i s'agita
entre no res i no res.